

en nærmere Beskrivelse heraf. Her skal blot nævnes, at Fru Bojsen Møller i en Tale for Konsejlspræsidenten udnævnte denne til »Guldsmeden i Tønder«, hvad der vakte stor Munterhed. Konsejlspræsidenten takkede for Udnævnelsen og Skaalen i en lang Tale, der viste, hvilken varm og oprigtig Kvinde-sagsven, Ministeren er. *Med Glæde hørte Forsamlingen Ministeren udtale, at han anser en Grundlovsændring uden Kvindens politiske Valgret for en Umulighed.* Et stort Antal Telegrammer blev oplæst af Festudvalgets Formand, Frk. Elna Jacobson. Foruden fra forskellige af Kredsene og Venner her i Landet, bl. a. Nathalie Zahle, blev Jubilaren hilst fra Venner i Broderlandene. Saaledes fra: Landsforeningen for kvinnans politiska rösträtt, Norske Kvinders Nationalraad, Norsk Kvindesagsforening, Landskvindestemmeretsforeningen (Norge), fra Gina Krog, Fredrikka Mørck og Annie Furu-hjelm.

Den indholsrige og smukke Fest sluttede først sent. Den vil forhaabentlig ogsaa sent glemmes. Det vil ogsaa nok vise sig, at den vil sætte sine Spor ikke alene som et lyst Minde hos Deltagerne, men den vil kaste Glans over Dansk Kvindesamfunds Navn, saa det kan ses, at Arbejdet for Kvindesagen er ikke blot et trælsomt Slid, men det kan skabe Glæde og Fest. Saa vil forhaabentlig stadig flere og flere samle sig under vort skønne Banner for vaagne og bevidste — ikke sovende — at komme til deres Ret. Som der stod i et af Telegrammerne:

Under vort Banner gaa sejrende frem
Kvinder fra tusinde danske Hjem.

Sangene fra Festmaaltidet.

Mel.: Jord i hvis Favn der myrdes.

Højt spændes Buen viden over Lande,
Pil krydser Pil,
gnistrende Haansord naar fra Strand til Strande,
fænger som Ild,
fylder vort Sind med Sorg, saa vi maa sande,
Vid uden Varme er som iskoldt Smil;
Spottens klare, skarpe, saarende Røst
det er høj Kulturtids goldeste Høst.

Ny Sæd vi Kvinder lægge vil i Mulde,
elske den frem,
skærme dens spæde Spirer vel for Kulde,
da skal vort Hjem,

Danmark, i Læ og Ly af Fred tilfulde
frydes ved Fremtids Kaar med Guld i Gem.
Stærke Viljers Vækst ved Varme og Vid
varsle Vaar i Danmark, ny Blomstringstid.
D. P.

Før — Nu.

Mel.: Det haver saa nyligen regnet.

Barske Tider med Gny af Spær og Panser
suste hærgende fordum over Jord;
Krigerhær, dragne Sværd og skarpe Lanser
knuste Fredens og Frugtbarhedens Flor.

Men fra Krigsluens Bavn,
gemt i Kvindernes Favn,
bares Livet paa Moderarm i Havn.

Og de vogted det tro bag snævre Mure
under Vuggens og Rokkehjulets Gang,
trygt og tyst ved sit Bryst de bar i Bure
Modersmaalet, den danske Folkesang.

Ude Blodstrømme randt,
inde Kvinderne spandt
og den bristende Livstraad atter tvandt.

Altid spredtes som Hegn de tusind Arme
om de spirende, spæde Livets Frø;
Gry og Kvæld randt et Væld af Hjærtevarme,
som gav Næring, at ej de maatte dø.

Under Uvejrets Sky,
dæmred Fremtidens Gry,
lønligt Kvindehaand tændte det paany.

— Tider skifte; — med blanke Arbejdsvaaben
bygger Folket nu frit sit Hus i Fred: —
Burets Dør, stænget før, i Sol staar aaben,
nu er Kvinden i Folkets Virke med.

Intet Bur, intet Baand
kan nu hæmme vor Aand,
kan nu binde vor varme Hu og Haand.

Vi har Ret til at tænde Festens Kærter,
vi er vokset, fordi vi tro har stridt. —
Dag for Dag gror vor Sag i tusind Hjærter,
Aar for Aar slaar de Hjærter mere frit.

Under Kampe og Savn
trygt i Kvindernes Favn
bæres Sejren en Vaardag frelst i Havn.

C. M.